

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň Mgr. Daniely Zemanové a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci stěžovatele **Ing. V. K.**, zastoupeného Mgr. Ritou Kubicovou, advokátkou se sídlem v Ostravě, Nemocniční 2902/13, za účasti **Finančního ředitelství v Ostravě**, se sídlem v Ostravě, Na Jízdárně 3, v řízení o kasační stížnosti podané proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 22. 9. 2005, č. j. 22 Ca 280/2005 – 20,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Ustanovené zástupkyni stěžovatele, Mgr. Ritě Kubicové, advokátce se sídlem v Ostravě, Nemocniční 2902/13, **s e n e p ř i z n á v á** odměna za zastupování.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se stěžovatel domáhá zrušení shora uvedeného usnesení Krajského soudu v Ostravě (dále též „krajský soud“), kterým tento soud odmítl jeho žalobu podanou proti rozhodnutím Finančního ředitelství v Ostravě (dále též „správní orgán“) ze dne 20. 7. 2005, č. j. 3227/150/2005, č. j. 13742/150/2003, č. j. 13743/150/2003 a č. j. 13744/150/2003, jimiž byla zamítnuta odvolání stěžovatele proti rozhodnutím Finančního úřadu Ostrava II (dále též „správce daně“) ze dne 25. 10. 2004, č. j. 134856/04/389911/4911 a zde dne 20. 6. 2003, č. j. 86702/03/389911/4941, č. j. 86700/03/389911/4941 a č. j. 86699/03/389911/4941, kterými správce daně zamítl jako nepřipustná odvolání stěžovatele podle ust. § 49 odst. 2 písm. a) zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o správě daní

a poplatků“), proti výzvám správce daně ze dne 24. 6. 2004, č. j. 94564/04/389911/4941, ze dne 14. 5. 2003, č. j. 75929/03/389911/4941 a č. j. 75913/03/389911/4941 a ze dne 4. 12. 2002, č. j. 142618/02/389911/4941, jimiž správce daně vyzval stěžovatele podle ust. § 43 zákona o správě daní a poplatků k doplnění specifikovaných údajů v daňových přiznáních k dani z přidané hodnoty za I. čtvrtletí 2004, za I. čtvrtletí 2003, za IV. čtvrtletí 2002 a za III. čtvrtletí 2002, aby bylo daňové přiznání správně, pravdivě a úplně vyplněno. Stěžovatel byl současně poučen, že proti těmto výzvám není podle ust. § 48 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků odvolání přípustné.

Jako právní důvod kasační stížnosti stěžovatel uvedl důvody uvedené v ust. § 103 odst. 1 písm. a) a e) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel spatřuje vady rozsudku v jeho nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení a v nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu. Stěžovatel v kasační stížnosti namítá, že jím podaná žaloba ze dne 10. 9. 2005 byla podána plně v souladu s čl. 90 Ústavy ČR (dále jen „Ústava“), čl. 36 odst. 1 a 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“), účelem a cílem soudního řízení, jakož i ust. § 2, § 4 odst. 1 písm. a) a c) a § 65 odst. 1 s. ř. s. Stěžovatel dále namítá, že krajský soud se nezabýval jeho námitkou podjatosti všech pracovníků správce daně a správního orgánu učiněnou již v podání ze dne 18. 6. 2003, doplněném dne 24. 8. 2003. Ostatně ani správní orgán nedoložil, jak se s touto námitkou vypořádal ve smyslu ust. § 26 zákona o správě daní a poplatků. Z tohoto důvodu nebyl správní orgán oprávněn pokračovat v řízení a vydávat jakákoliv rozhodnutí. V této souvislosti upozorňuje stěžovatel na nález Ústavního soudu ČR sp. zn. III. ÚS 188/04. Stěžovatel považuje za absurdní názor správního orgánu, že nelze akceptovat námitku podjatosti ve vztahu ke všem pracovníkům správního orgánu, protože podle jeho názoru bylo v řadě předchozích sporů doloženo, že všichni pracovníci správního orgánu mají příkaz postupovat proti němu a nerespektovat ani pravomocná soudní rozhodnutí. Krajský soud místo toho, aby se zabýval meritem žaloby, tedy tím, zda správní orgán byl oprávněn vydat rozhodnutí ze dne 20. 7. 2005, zda bylo porušeno ust. § 26 odst. 5 a 6 zákona o správě daní a poplatků, zda byly učiněny pouze nezbytné úkony ve věci či bylo po 18. 6. 2003 vedeno normální daňové řízení se stěžovatelem jako daňovým subjektem, žalobu odmítl. Tím, že krajský soud připustil k posuzování rozhodnutí správního orgánu, která tento nebyl z důvodu námitky podjatosti oprávněn vydat, dopustil se rovněž nezákonnosti při projednání věci i při odmítnutí žaloby. S ohledem na výše uvedené považuje stěžovatel napadené rozhodnutí krajského soudu za rozhodnutí vydané v rozporu s právní řádem České republiky, účelem a cílem s. ř. s. Proto stěžovatel navrhl zrušení napadeného usnesení krajského soudu a vrácení věci tomuto soudu zpět k dalšímu řízení.

Správní orgán se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Dle ust. § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže návrh je podle tohoto zákona nepřipustný.

Dle ust. § 65 odst. 1 citovaného zákona kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti (dále jen "rozhodnutí"), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.

Dle ust. § 68 písm. e) citovaného zákona žaloba je nepřipustná také tehdy, domáhá-li

se přezkoumání rozhodnutí, které je z přezkoumání podle tohoto nebo zvláštního zákona vyloučeno.

Dle ust. § 70 písm. a) citovaného zákona ze soudního přezkoumání jsou vyloučeny úkony správního orgánu, které nejsou rozhodnutími.

Dle ust. § 43 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků vzniknou-li pochybnosti o správnosti, pravdivosti, průkaznosti nebo úplnosti podaného daňového přiznání nebo hlášení, nebo dodatečného daňového přiznání nebo hlášení a dokladů daňovým subjektem předložených nebo o pravdivosti údajů v nich uvedených, sdělí správce daně tyto pochybnosti daňovému subjektu a vyzve jej, aby se k nim vyjádřil, zejména aby neúplné údaje doplnil, nejasnosti vysvětlil a nepravdivé údaje opravil nebo pravdivost údajů řádně prokázal.

Dle ust. § 48 odst. 2 citovaného zákona proti rozhodnutím, zejména proti výzvám podle § 43, která předcházejí pravomocnému stanovení daňového základu a daně, se nelze samostatně odvolat. To platí i tehdy, mají-li být daňový základ a daň stanoveny či přezkoumány dodatečně, a to bez ohledu na to, zda v řízení pak k dodatečnému stanovení daňového základu a daně skutečně dojde.

Zásadní stížní námitkou stěžovatele je jeho nesouhlas s posouzením právní otázky týkající se vyloučení výzvy vydané podle ust. § 43 zákona o správě daní a poplatků v rámci tzv. vytýkacího řízení ze soudního přezkoumání. Proto Nejvyšší správní soud zhodnotil obsah spisu Krajského soudu v Ostravě a napadené usnesení přezkoumal z důvodů uplatněných v kasační stížnosti.

Stěžovatel v kasační stížnosti namítá, že jím podaná žaloba ze dne 10. 9. 2005 byla podána plně v souladu s čl. 90 Ústavy, čl. 36 odst. 1 a 2 Listiny, účelem a cílem soudního řízení, jakož i ust. § 2, § 4 odst. 1 písm. a) a c) a § 65 odst. 1 s. ř. s. a vyjadřuje názor, že krajský soud se měl jeho žalobou zabývat a neměl ji tudíž odmítnout. Proto stěžovatel navrhl zrušení usnesení krajského soudu a vrácení věci tomuto soudu zpět k dalšímu řízení. V této věci považuje Nejvyšší správní soud za nezbytné uvést, že ačkoli má výzva vydaná správcem daně podle ust. § 43 zákona o správě daní a poplatků v rámci vytýkacího řízení formální znaky rozhodnutí, je pouze úkonem umožňujícím správci daně dle ust. § 43 citovaného zákona odstranit pochybnosti o správnosti, pravdivosti, průkaznosti nebo úplnosti podaného daňového přiznání nebo hlášení, nebo dodatečného daňového přiznání nebo hlášení a dokladů daňovým subjektem předložených nebo o pravdivosti údajů v nich uvedených. Taková výzva k odstranění určitých pochybností, vydaná v rámci vytýkacího řízení dle ust. § 43 citovaného zákona, není rozhodnutím ve smyslu ust. § 65 odst. 1 s. ř. s., protože se jí nezakládají, nemění, neruší nebo závazně neurčují veřejná subjektivní práva nebo povinnosti stěžovatele. Takovým rozhodnutím je až případné rozhodnutí o daňové povinnosti samotné. Uvedená výzva je proto dle ust. § 70 písm. a) s. ř. s. ze soudního přezkoumání vyloučena a soud žalobu na přezkoumání takové výzvy odmítne dle ust. § 46 odst. 1 písm. d) citovaného zákona. S ohledem na výše uvedené proto Nejvyšší správní soud konstatuje, že krajský soud postupoval správně, když v souladu s ust. § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s ust. § 68 písm. e) a § 70 písm. a) s. ř. s. stěžovatelův návrh ve věci odmítl.

Za tohoto stavu věci považuje Nejvyšší správní soud za bezpředmětné zabývat se podrobně dalšími námitkami stěžovatele v kasační stížnosti, neboť by se musel zabývat úkonem správního orgánu, který je ze soudního přezkoumání v rámci správního soudnictví

vyloučen.

S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že stěžovatelem uplatněné kasační námitky nejsou ve vztahu k napadenému usnesení krajského soudu důvodné. Protože v řízení nebyly shledány ani jiné nedostatky, ke kterým Nejvyšší správní soud dle § 109 odst. 3 s. ř. s. přihlíží z úřední povinnosti, kasační stížnost byla v souladu s § 110 odst. 1, větou poslední, s. ř. s. zamítnuta.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., ve spojení s ust. § 120 s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Správnímu orgánu podle obsahu spisu žádné náklady řízení nevznikly, proto soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Stěžovateli byla pro řízení o kasační stížnosti ustanovena zástupkyní advokátka; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (dle ust. § 35 odst. 8 s. ř. s., ve spojení s ust. § 120 s. ř. s.). V dané věci však Nejvyšší správní soud zástupkyni stěžovatele odměnu za zastupování nepřiznal, neboť ustanovená zástupkyně neuvedla, jaké úkony v tomto řízení vykonala, a ani z obsahu soudního spisu nevyplývá, že by tato nějaký úkon právní služby, za který by jí dle ust. § 11 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, náležela odměna, vykonala.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. května 2007

JUDr. Radan Malík
předseda senátu